

РЕШЕНИЕ

№ 7641

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 141 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: С. СТ. ХАЗЪРБАСАНОВА

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА АЛ. ЛАЗАРОВА
като разглежда докладваното от С. СТ. ХАЗЪРБАСАНОВА Гражданско дело
№ 20221110145244 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Дял I, глава XII от ГПК.

Предявени са положителни установителни иски с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД от „Т... срещу С. П. С., за установяване съществуването на вземания за продажна цена на доставена топлинна енергия и за цена на дялово разпределение и мораторна лихва за забава в плащането на цената, с цена на исковите 2974,31 лв., за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 45244/2022 г. по описа на СРС, III ГО, 141 състав.

Ищецът „Т... твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответника С. П. С. въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е престирил насрещно – не е заплатил дължимата цена. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45 - дневен срок от датата на публикуването ѝ на интернет страницата на продавача. Обосновава правния си интерес от водене на установителен иск с издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК с предмет процесните суми. Моли да се приеме за установено, че ответникът дължи следните суми за цена на доставена от дружеството топлинна енергия в размер на 2 619,84 лв. за период от 01.05.2018г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 08.06.2021г. до изплащане на вземането, мораторна лихва от 15.09.2019г. до 14.05.2021 г. в размер на 298,90 лв., цена на извършена услуга за дялово разпределение от 01.05.2018г. до 30.04.2020 г. в размер на 46,66 лв., ведно със законна лихва от 08.06.2021г. до изплащане на вземането, мораторна лихва от 01.07.2018г. до 14.05.2021 г. в размер на 8,91 лв., за топлоснабден имот, находящ се на адрес: находящ се на адрес: гр. София, УЛ.М.... Претендира разноски.

Ответникът е подал отговор на исковата молба, в който оспорва исковите и прави възражение за давност. Претендира разноски.

Третото лице – помагач на страната на ищеца “Т“ ЕООД не изразява становище по

основателността на спора.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено **от фактическа и правна страна следното:**

По исковете с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдяните количества и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през процесния период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана услугата дялово разпределение от лице, с което ищецът е сключил договор и че е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение в претендирания размер. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

Следва да се установи възникването на облигационно отношение между страните по договор за продажба и доставка на топлинна енергия в твърдените количества и задължение за плащане на уговорената цена. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 Закона за енергетиката, в редакцията касаеща процесния период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Нормата на чл. 150 ЗЕ постановява, че продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители/клиенти на топлинна енергия за битови нужди, се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие.

От приетия в хода на съдебното дирене Нотариален акт № 14/21.08.2008г., т. 2-1, рег. № 1595, дело № 194/2008г. на Нотариус № 003 – Ж Б, се установява, че С В И е дарила на сина си П С И собствения си недвижим имот – апартамент в град София, ул. „М.., ведно с припадащите се площи, помещения и права, идентичен с топлоснабдения имот, като си е запазила пожизнено вещно право на ползване върху него. По делото не е спорно, че П С И (разведен), има две деца – дъщеря С. П. С. (ответницата), и син Г П С. Това обстоятелство се установява и от справка по реда на Наредба № 14/18.11.2009 г. /л.32 от делото/, че П С И (разведен), е починал на 07.10.2011г. в град София. Същият има две деца – дъщеря С. П. С. (ответницата), и син Г П С. Видно от заверения препис на Съдебно удостоверение от 17.10.2011г. по гр.д. № 14772/2011г. на СРС, Г П С се е отказал от наследството на баща си П С И. Неоснователни са доводите развити от адв.Б. за недопустимост на отказа от наследство, тъй като видно от посочените по-горе доказателства Г П С е бил пълнолетен към датата на отказа. Така, съобразно чл. 53 ЗН, частта на отказалия се от наследството уголемява дяловете на останалите наследници, като в случая ответницата С. става единствен наследник, а оттам и собственик на топлоснабдения имот. Няма данни в последствие имотът да е бил отчужден, поради което следва да се приеме, че и за процесния период ответницата е била негов собственик. Поради това съдът приема, че качеството потребител С. П. С. е имал през процесния период, като собственик на имота. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г./ потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при

публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона).

В случая несъмнено е, че общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. Съответно според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани подобни твърдения, нито има данни, ответникът да е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия. В този смисъл той е потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди в имота през процесния период. Между страните е възникнало и съществувало облигационно отношение по договор за продажба на топлинна енергия, който съобразно разпоредбите на чл. 150 ЗЕ се регулира от Общи условия.

По силата на договор от 17.09.2001 г. „Т.“ ЕАД е възложила на „Т“ ЕООД да извършва услугата дялово разпределение на топлинна енергия между клиентите в сградата етажна собственост или в сграда с повече от един клиент. Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е прието заключение на съдебно-техническата експертиза, което е съобщило писмените доказателства за дялово разпределение за процесния абонатен № 309527, предоставени от „Т“ ЕООД. Съгласно заключението, количеството топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т.нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. За процесния период м.05.2018 г. – 30.04.2020 г. фирмата за ДР е отчитала уредите в имота дистанционно. Отчетите са коректно отразени в изравнителните сметки. По данни на ФДР в процесното жилище е имало 3 монтирани отоплителни тела и съответно са монтирани 3 топлоразпределители с дистанционен отчет. В имота има щранг лира за отопление в банята, за която се изчислява служебна ТЕ отдадена от щранга, съгласно НТ. По данни на ФДР в имота се ползва топла вода и поради липса на водомер за топла вода, разходът за топла вода се изчислява на 3 броя потребители при норма 140 литра на потребител за едно денонощие. Изравнителните сметки, издадени от ФДР съдържат ТЕ за отопление, включваща топлинна енергия отдадена от сградна инсталация, ТЕ за отопление на имота /отдадена от отоплителните тела/ и ТЕ за подгряване на топла вода. ТЕ за общи части не се начислява. Изчисленията са съгласно методиката за дялово разпределение към действащата наредба за топлоснабдяване.

С оглед изложеното съдът приема, че за процесния период до топлоснабдения имот е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е разпределяно законосъобразно в съответствие с правилата на действащата нормативна уредба. При изчисляване на сумата за действително ползваната топлинна енергия е съобразена цената на ТЕ за месеците, попадащи в исковия период.

Доколкото се дължи цената на реално потребената енергия, то при определяне дължимата сума следва да се вземат предвид не стойностите на прогнозния дял /по фактури/, а тези, които се формират в резултат от изравняване. Ето защо за определяне размера на

дължимата цена съдът кредитира напълно заключението на експертизата, която е отчела именно реално доставеното количество топлинна енергия през исковия период. Според вещото лице размерът на дължимата цена за доставена топлинна енергия през исковия период възлиза на сумата от 2553,20 лв., за която искът за доставена топлинна енергия следва да бъде уважен и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер.

Предвид горните изводи за наличие на главен дълг, следва да се разгледа възражението за давност, релевирано в отговора на исковата молба. С оглед разпоредбата на чл. 155, ал. 1 ЗЕ и приложимите общи условия потребителите на топлинна енергия заплащат цената ѝ на месечни вноски. Задължението на потребителите за заплащане месечно на цената на консумираната топлинна енергия представлява задължение за периодично плащане по смисъла на чл. 111 б. "в" ЗЗД, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време - месец, однородни задължения, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени в общите условия интервали от време. В този смисъл са задължителните за съда указания, дадени с Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г., постановено по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ОСГК и ОСТК на ВКС. За приложението на специалната погасителна давност съгласно цитираната разпоредба не е необходимо плащанията да са еднакви по размер. Следователно и вземанията на "Т... към потребителите се погасяват с изтичане на 3-годишен давностен срок. Тригодишният срок, посочен в чл. 111 б. "в" ЗЗД, с изтичане на който вземанията за цената на "Т... се погасяват, започва да тече от деня, в който всяко едно месечно вземане е станало изискуемо – чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Съгласно нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давностният срок започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо. Вземането е срочно, тъй като съгласно чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от ОУ от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1, т. е. прогнозните суми по ежемесечните фактури в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2, т. е. общата фактура за реално потребеното количество топлинна енергия за отчетния период – в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Подаването на исковата молба прекъсва течението на давностния срок. Заявлението по чл. 410 ГПК, което по силата на фикцията на чл. 422 ГПК има действието на искова молба, е подадено на 08.06.2021 г., Процесният период касае вземания от м.05.2018 г. – м.04.2020 г., т. е. първото вземане е възникнало едва на 31.05.2018 г. Вземането за м.05.2018 г. съобразно ОУ на ищеца става изискуемо на 15.07.2018 г., но в случая следва да се съобрази и, че процесният период на доставка, включва и периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г., в който давностният срок е спрял на основание чл. 3, т. 2 ЗМДВИП, т. е. изискуемостта на първото вземане в процесния период това за м.05.2018 г. е настъпила на 22.08.2018 г., поради което възражението за давност е неоснователно. Ето защо, искът за главница следва да се уважи за сумата **2553,20 лв.**, ведно със законната лихва, считано от 08.06.2021 г. до погасяването, представляваща стойността на топлинни услуги за периода от м.05.2018 г. – м.4.2020 г.

По силата на чл. 22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал. 2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

В чл. 61, ал. 1 от Наредбата за топлоснабдяването е предвидено, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ, при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл. 36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на

услугата дялово разпределение /извършвана от избран от клиентите търговец/, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл. 36, ал. 2 от Общите условия 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от ДКЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл. 20а ЗЗД има сила на закон за последните.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение, съобразно което предявените искове за установяване на дължимостта на тази сума в полза на ищеца, в качеството му на продавач на топлинна енергия, се явяват установени по основание.

Общият размер на дължимата цена на дяловото разпределение за периода м.05.2018 г. – м.04.2020 г. възлиза на сумата от 46,66 лв., определен при съобразяване на счетоводна справка на ищеца. Давността за тези задължения започва да тече от датата на възникването им /арг. чл. 114, ал. 2 ЗЗД/, като срокът на погасителната давност не е изтекъл към датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК, тъй като срокът на погасителната давност е бил спрян за периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г., съгласно ЗМДВИП. Т. е. срокът на погасителната давност е спрян за 2 месеца и седем дни и няма погасени по давност вземания за дялово разпределение.

По искове с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните.

Задължението за заплащане стойността на топлинната енергия е парично, с оглед на което в случай на забава съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му – чл. 84, ал. 1 ЗЗД, а когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора – чл. 84, ал. 2 ЗЗД.

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава, както и размера на претенцията си.

По отношение на мораторната лихва върху главните вземания приложение намират Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № 0У-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник "Монитор" от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г. Съгласно чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2016 г. месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 32, ал. 3 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, като клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен

срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

С оглед изложеното ищецът има вземане към ответника за сумата от 298,90 лв. за периода 15.09.2019 г. - 04.05.2021 г., която съдът определи, като съобрази момента на изпадане в забава за заплащане на задължението по изравнителната сметка и с помощта на онлайн калкулатор, на основание на чл. 162 ГПК.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение отново липсва предвиден срок в ОУ – я на топлоснабдителното дружество за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба пред съда, поради което акцесорната претенция за лихва в размер **13,20 лв.** се явява неоснователна.

Изходът на делото предполага право на разноски само за ищеца. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на направените от него разноски. Съобразно изхода на делото право на разноски имат и двете страни, но ответникът е представляван от особен представител и не е доказал сторени разноски. Съдът следва да се произнесе и относно разноските в заповедното производство. Съобразно изхода от спора в полза на ищеца следва да се присъдят **106,70 лева** за разноски в заповедното производство и разноски по делото (исковото производство на първа инстанция) в размер на **886,37 лева**, изчислени пропорционално при юрисконсултското възнаграждение в пълен размер от 100,00 лева. Не следва да се завишава определения от съда депозит на назначения особен представител адв. Б., тъй като при определянето му съдът е съобразил разпоредбата на чл. 47, ал. 6 от ГПК, а и делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 124, ал. 1 вр. чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, чл. 150 ЗЕ, че С. П. С., ЕГН *****, дължи на „Т...“, ЕИК ..., във връзка с топлоснабдяването на недвижим имот - апартамент в град София, ул. „М...“, ап. 28, аб. № 309527, както следва **2553,20 лева** за главница за доставена, но незаплатена, топлинна енергия за периода м.05.2018 г.-м.04.2020 г. и **46,66 лева** за главница за дялово разпределение за периода м.05.2018 г.-м.04.2020 г., ведно със законната лихва върху всяка от двете суми от датата на депозирането на заявлението за издаване на заповед за изпълнение (08.06.2021 г.) до окончателното им изплащане, както и по иска за мораторна лихва за забава в плащането на цената на топлинната енергия сума размер на **298,90 лева** за периода 15.09.2020 г. - 23.03.2023 г. като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за главница за топлинна енергия за горницата над 2553,20 лева до пълния му предявен размер от 2619,84 лева и 8,91 лева за законна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 01.07.2018 г.- 14.05.2021 г.,

ОСЪЖДА С. П. С., ЕГН ***,** да заплати на „Т...“, ЕИК ..., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **106,70 лева**, представляваща разноски в заповедното производство.

ОСЪЖДА С. П. С., ЕГН ***,** да заплати на „Т...“, ЕИК ..., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **886,37 лева**, представляваща разноски в първоинстанционното исково производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „Т“ ЕООД, като трето лице-помагач, на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Банкова сметка на „Т...“, по която могат да бъдат внесени дължимите суми: IBAN BG48SOMB9...2.

Съдия при Софийски районен съд: _____